

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI MỐT
TIỂU BẢO GIÀ GAN CỨU MỸ NHÂN

Vi Tiểu Bảo xuống xe ngựa thấy Trịnh Khắc Đẳng đứng như cây ngọc trước gió, khí vũ hiên ngang. Giả tử gã đứng bên hăn thì ít ra còn thấp hơn nửa cái đầu. Bất giác gã cảm thấy thân thể mình so với người thấp kém muôn phần, càng lấy làm tự thẹn.

Gã nhìn tới đối phương ăn mặc rất lịch sự, lưng đeo bảo kiếm. Vỗ kiếm đất châu ngọc cùng bảo thạch rất là rực rỡ.

Hơn hai chục thủ hạ của Trịnh Khắc Đẳng đều thân thể cao lớn, khí thế hùng tráng. Tên nào cũng đeo đao kiếm và tỏ ra võ công không phải tầm thường.

Đoàn người vào phạm điểm rồi, A Kha đỡ Bạch Y ni ngồi xuống bên bàn. Cô cùng Trịnh Khắc Đẳng ngồi hai bên.

Vì Tiểu Bảo mon men lại toan ngồi xuống phía trước Bạch Y ni, A Kha liền quát gã một cái, hỏi:

- Những bàn bên thiếu gì chỗ, sao ngươi không ngồi? Ta phải nhìn mặt ngươi là nuốt cơm không xuống!

Vì Tiểu Bảo tức quá mặt đỏ bừng lên, gã mắng thầm:

- Có thằng cha Trịnh công tử này ngồi tiếp ngươi, chắc ngươi ăn thêm được mấy chén? Con mẹ nó! Ta bực mình đến chết với con điểm non này.

Bạch Y ni cất tiếng hỏi:

- Sao ngươi lại vô lễ với Vi Tiểu Bảo như vậy?

A Kha đáp:

- Gã là con người đốn mạt, làm hết mọi điều xấu xa, tàn ác. Sư phụ cấm đệ tử giết hăn, nếu không thì...

Cô vừa nói vừa trợn lòng trắng mắt lên, lườm quát Vi Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo trong lòng cảm phần bẽ bàng, gã tìm đến cái bàn trong góc phòng ngồi xuống, bụng bảo dạ:

- Con mẹ nó! Thị đã nhất tâm quyết chí lấy thằng giặc thối tha Trịnh Khắc Đẳng làm chồng thì Vi Tiểu Bảo khi nào chịu bỏ qua một cách yên lành? Thị định giết ta nhưng không phải chuyện dễ. Lão gia phải dùng kế hoạch giết thằng chồng thị trước để thị thành gái goá rồi chung quy thị vẫn sẽ về tay lão gia.

Tiểu nhị bung cơm canh lên. Bọn tùy tùng của Trịnh Khắc Đẳng bắt đầu ăn uống ngon lành, tên nào cũng ăn như rồng cuốn nước.

Vi Tiểu Bảo cầm bảy tám tấm bánh bao đem lên xe cho Hồ Ba Âm. Tên Lạt ma này vẫn bị cột trong cổ xe lớn.

Gã trở về chỗ ngồi nhìn ra phía A Kha cách đó mấy bàn, thì thấy cô nở mặt nở mày, cùng Trịnh Khắc Đẳng cười cười nói nói ra chiều vừa khoan khoái vừa thân mật.

Vi Tiểu Bảo tức quá cơ hồ không chịu nổi, gã tính thâm trong bụng:

- Muốn giết chết gã công tử họ Trịnh kia thật không phải chuyện dễ dàng. Điều cần nhất là giữ sao đừng để lộ chút vết tích gì không thì cái mạng nhỏ xíu của lão gia khó nổi bảo toàn.

Rồi gã lẩm bẩm:

- Con đười kia mà biết mình sát hại hãn, nhất định thị sẽ gia hại mình để trả thù.

Vi Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập.

Mấy người kỵ mã tiến vào thị trấn. Chúng xuống ngựa bước vào phạm điểm.

Vi Tiểu Bảo nhìn ra thấy bảy tên Lạt ma, bất giác trống ngực đánh thành thịch. Nhưng chỉ thoáng qua, gã nghĩ ngay tới cách tra tai gieo họa. Gã lẩm bẩm:

- Thằng cha Trịnh Khắc Đẳng kia vừa huyền hoang khoáng lác những gì theo ba vị sư phụ cao thủ học võ công. Phên này ta để bọn chúng đánh nhau một mẻ, thử xem gã tài giỏi đến thế nào. Lão gia đây đứng ngoài tụ thủ bàng quan mới là tuyệt diệu.

Bảy tên Lạt ma vào phạm điểm, ngó thấy Bạch Y ni liền biến sắc, chúng nói Tạng ngữ lý lối một hồi.

Tên Lạt ma cao và gầy dường như ra lệnh cho mấy tên kia rồi ngồi xuống cái bàn trước cửa. Chúng kêu tiểu nhị lấy cơm rau ăn, đồng thời ngó chòng chọc vào Bạch Y ni. Tên nào cũng lộ vẻ căm hờn.

Bạch Y ni lơ đãng như chẳng thấy gì. Bà cứ ngồi thản nhiên ăn uống.

Đau một lúc, một tên Lạt ma đứng dậy tiến tới trước bàn của Bạch Y ni lớn tiếng hỏi:

- Mụ ni cô kia! Phải chăng mấy người đồng bạn của ta đã bị mụ sát hại?

Trịnh Khắc Sảng đứng lên đồng dục cất tiếng hỏi lại:

- Các người muốn gì mà làm nhộn lên thế? Người không biết như vậy là vô lễ ư?

Tên Lạt ma tức giận quát:

- Người là cái thá gì mà chõ miệng vào đây? Bọn ta nói chuyện với mụ ni cô thì việc gì đến người? Biết điều thì bước đi cho khuất mắt ta.

Bỗng nghe vèo vèo mấy tiếng. Bốn tên thủ hạ của Trịnh Khắc Sảng nhảy xổ lại, vươn tay chụp xuống tên Lạt ma.

Lạt ma đưa tay mặt lên gạt hai người, đồng thời phóng chân đá trúng một tên, hất y ra ngoài phạm điểm. Tiếp theo hẳn phóng quyền đánh một tên nữa trúng vào sống mũi làm cho gã té xuống ngất xỉu.

Bọn thủ hạ của Trịnh Khắc Sảng đồng thanh hô:

- Xông cả vào đi!

Bọn chúng rút khí giới nhảy xổ về phía tên Lạt ma

Năm tên Lạt ma ở bàn bên kia cũng rút khí giới xông ra đánh.

Thủ chung tên Lạt ma cao gầy vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Chỉ trong chớp mắt khí giới chạm nhau chát chúa. Cuộc chiến đấu khai diễn cực kỳ náo nhiệt.

Bọn tiểu nhị cùng khách ngồi ăn uống thấy trong điểm xảy ra cuộc ẩu đả liền tới tấp chạy ra ngoài.

Trịnh Khắc Sảng và A Kha rút trường kiếm ra đứng chắn trước mặt Bạch Y ni.

Trong điểm chén đĩa tung bay rớt xuống võ loảng xoảng. Bàn ghế bị đẩy đổ ngổn ngang.

Mỗi tên Lạt ma đấu với bốn năm tên thủ hạ của Trịnh phủ.

Bỗng nghe đánh vù một tiếng. Một thanh đơn đao phóng lên xà nhà.

Vì Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn ra. ánh bạch quang lấp loáng. Lại hai thanh đao nữa bắn vọt lên xà nhà. Trong lòng rất lấy làm lạ, gã tự hỏi:

- Phép đánh gì mà kỳ lạ thế này?

Tiếp theo ba bốn thanh trường kiếm tiếp tục vọt lên.

Bọn người của Trịnh phủ la ó om sòm, chỉ còn hai tay không nhảy đi lảng tránh.

Những tiếng vù vù vẫn vang lên không ngớt. Bao nhiêu binh khí bay vọt lên cắm cả và xà nhà hay tường nhà không rớt xuống nữa.

Còn những khí giới trầm trọng như cương tiên, thiết xích, đồng chùy, thiết bài thì xuyên thủng nóc nhà rớt xuống mái ngói.

Trong khoảng thời gian chừng chưa cháy hết nửa nén hương, hai mươi mấy nhân thủ của Trịnh phủ đã mất hết binh khí.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm, nhưng phần mừng vui thì nhiều mà kinh hãi thì ít.

Mấy tên Lạt ma đồng thanh quát:

- Mau mau quỳ xuống đầu hàng đi. Nếu còn chậm trễ thì cái đầu các người không giữ vững trên cổ được nữa đâu.

Bọn người nhà Trịnh phủ cũng rất kiêu dũng. Tuy trong tay không còn binh khí, chúng vẫn chẳng khiếp sợ chút nào. Kể vung quyền, người xách ghế nhảy xổ vào sáu tên Lạt ma.

Sáu tên Lạt ma hô to một tiếng, liệng đao ra đánh sột một cái. Sáu thay giới đao cắm xuống mặt bàn trước mặt tên Lạt ma cao gầy thành một vòng tròn rất tề chỉnh.

Đoạn sáu người nhảy vào đám đông.

Đồng nghe những tiếng úi chao , Trời ơi , ái chà vang lên pha lẫn với tiếng lách cách liên miên bất tuyệt.

Chỉ trong khoảnh khắc, hơn hai chục nhân thủ nhà họ Trịnh đều bị gãy xương chân hay trật xương đùi, té xuống ngổn ngang trong phạm điểm.

Vì Tiểu Bảo tuy võ công tầm thường, nhưng gã ở chùa Thiếu Lâm một thời gian khá lâu, lại được Trùng Quan truyền dạy mọi thứ chiêu thức, nên kiến thức của gã không đến nỗi kém cỏi. Vậy mà sáu tên Lạt ma kia đã dùng thủ pháp gì mà đánh gãy chân hơn hai chục người gã không nhận ra được.

Hiện giờ Vì Tiểu Bảo kinh hãi nhiều hơn là hoan hỉ, gã la thầm trong bụng:

- Bọn chúng sắp làm khó đến sư thái và tiểu mỹ nhân rồi, biết làm thế nào?

Sáu tên Lạt ma chấp hai tay lại, miệng nói lý lối bằng Tạng ngữ, dường như chúng đang niệm kinh.

Tiếp theo bọn chúng ngồi xuống chỗ cũ, rút giới đao trên mặt bàn cài vào bên người.

Tên Lạt ma gầy lớn tiếng gọi:

- Lấy rượu thịt cùng cơm rau ra đây cho mau!

Hắn hô liên mấy câu nhưng bọn điểm tiểu nhị chỉ đứng đằng xa dòm ngó chứ không dám tới gần.

Một tên Lạt ma cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Bọn mi không đem cơm rượu ra đây thì chúng ta phóng hoả thiêu trụi toà hắc điểm này đi!

Chủ quán nghe đến câu phóng hoả đốt nhà, vội đáp:

- Dạ, dạ! Xin có ngay! Xin có ngay! Người nhà đâu! Các người mau đem cơm rượu để các vị Phật gia ăn uống.

Vì Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Bạch Y ni thử xem bà có phương pháp nào để đối phó chẳng, nhưng gã chỉ thấy bà ăn cơm xong rồi, cầm chung trà đưa lên miệng từ từ nhấp từng hớp một. Tay áo bà vẫn không rung động. Hiển nhiên bà chẳng có vẻ gì khiếp sợ.

Còn A Kha sắc mặt lợt lạt, khoé mắt lộ vẻ khiếp đảm đến cùng cực, khiến gã không khỏi đau xót trong lòng.

Vì Tiểu Bảo ngó qua Trịnh Khắc Sảng thấy mặt hắc lúc xanh lè, lúc trắng bợt. Tay gã cầm đốc kiếm run lên không ngớt. Dường như trong lúc nhất thời hắc chưa tìm ra được quyết định, chẳng hiểu có nên sẵn lại chém giết hay không?

Tên Lạt ma cao gầy bỗng buông tiếng cười lạt. Hắc đứng lên rời khỏi chỗ ngồi đi tới trước mặt Trịnh Khắc Sảng.

Trịnh Khắc Sảng né tránh sang một bên, trở mũi kiếm vào Lạt ma, quát hỏi:

- Người... người... định làm gì?

Thanh âm gã ồm ồm, hai hàm răng run cầm cập.

Tên Lạt ma kia hỏi lại:

- Bọn ta đến kiếm vị ni cô này có việc, không liên quan gì đến người ngoài. Phải chăng người là đệ tử của họ?

Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Không phải!

Tên Lạt ma lại hỏi:

- Vậy người có mối liên quan gì với họ?

Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Chẳng có liên quan gì hết.

Lạt ma nói:

- Hay lắm! Người biết điều thì mau mau tránh đi!

Trịnh Khắc Sảng ấp úng:

- Tôn giá... tôn giá là ai? Xin lưu quý tính đại danh lại... đặng ngày sau... ngày sau...

Tên Lạt ma ngửa mặt lên cười rộ, tiếng cười của hắc lọt vào lỗ tai Vì Tiểu Bảo ầm ầm không ngớt. Đầu óc hắc cũng bị căng thẳng cơ hồ ngất đi.

A Kha đứng khôn vứng, ngồi phệt xuống ghế, gục đầu lên mặt bàn.

Tên Lạt ma dừng tiếng cười đáp:

- Pháp danh ta là Tang Kết, làm hộ giáo dưới trướng Đạt Lai hoạt phật bên Tây Tạng. Ngày sau ngươi định làm gì? Phải chăng ngươi muốn tìm đến ta để rửa hận?

Trịnh Khắc Đẳng âm thầm đáp:

- Chính... chính là thế đó.

Tang Kết cười hô hố, vung tay áo quét vào mặt đối phương.

Trịnh Khắc Đẳng giơ kiếm lên gạt. Tang Kết liền búng ngón tay đánh keng một tiếng. Thanh trường kiếm bay vọt lên cắm vào rường nhà.

Tiếp theo hắn vươn tay trái chụp vào sau gáy Trịnh Khắc Đẳng, túm cổ áo gã giơ lên rồi liệng xuống ghế đánh bịch một tiếng. Hắn vừa cười vừa nói:

- Ngồi xuống đây!

Trịnh Khắc Đẳng bị nắm trúng huyết đại truy ở sau gáy. Huyết này là chỗ tụ hội tam dương đốc mạch của tứ chi, lập tức gã không nhúc nhích được.

Tang Kết đặt gã xuống ghế rồi trở về bàn ngồi.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Hắn còn chờ gì nữa mà chưa động thu với sư thái? Phải chăng hắn còn chờ viện thủ tới nơi?

Gã chợt nhớ ra Hồ Ba Âm ở trong xe, miệng lầm bầm:

- Hồng bet! Bọn chúng mà cứu Hồ Ba Âm ra là biết ngay ta cùng đi với sư thái. Không chừng chúng biết cả việc chính ta đã hạ sát bốn tên Lạt ma đồng bọn của chúng. Khi ấy thì Vi Tiểu Bảo này chỉ còn đường xuống âm cung để hội diện với bốn tên Lạt ma kia.

Gã quay đầu lại ngó Tang Kết thấy thái độ của hắn rất nghiêm nghị, nét mặt còn lộ vẻ lo âu. Gã liền hiểu ngay, tự nhủ:

- Phải rồi! Hắn chưa biết sư thái bị trọng thương nên còn úy kỵ võ công của bà rất tinh thâm. Chắc hắn đang suy nghĩ, còn chưa quyết định được nên hạ thủ bằng cách nào cho ăn chắc.

Lúc này bọn điếm tiểu nhị bung rượu thịt đến. Hồ rượu nhỏ quá, chỉ rót được cho mỗi tên lưng chén đã hết sạch.

Một tên Lạt ma đập bàn quát mắng:

- Bọn mi lấy được bấy nhiêu rượu, một vị Phật gia uống còn chưa đủ. Bọn ta những bảy người thì say sưa thế nào được?

Điếm tiểu nhị đang sợ run, nghe hần thoá mạ chằng còn hồn vía nào nữa. Gã vâng dạ luôn miệng, hấp tấp trở gót vào phòng lấy rượu thêm.

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm cơ, liền theo tiểu nhị vào trừu phòng. Gã là một đứa con nít nên chằng ai thềm để ý.

Tiểu nhị bê hũ rượu rót vào hồ. Hai tay gã run quá làm đổ rượu lênh láng trên mặt bàn.

Vì Tiểu Bảo lấy một đỉnh bạc đưa cho gã, nói:

- Bằng hữu đừng sợ. Đây ta trả tiền cơm, còn dư để thưởng cho bạn. Bạn để ta rót rượu giúp.

Gã nói rồi đón lấy hũ rượu.

Điếm tiểu nhị được món bỏ mừng quá. Gã không ngờ trên đời lại có người tốt bụng đến thế.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Bọn Lạt ma kia hung dữ quá! Bằng hữu thử ra coi xem bây giờ họ đang làm gì!

Điếm tiểu nhị theo lời chạy ra cửa bếp ngó lên trên nhà.

Vì Tiểu Bảo lấy trong bọc ra nửa gói thuốc mê mà gã vẫn giữ trong mình, dốc vào hồ rượu. Gã lại cầm hồ lắc mấy cái cho thuốc mê tan ra.

Điếm tiểu nhị trở vào nói:

- Bọn họ đang uống rượu chứ không làm gì hết.

Vì Tiểu Bảo cầm hồ rượu đưa cho gã nói:

- Anh bạn đem rượu ra cho họ, không thì họ nổi nóng phóng hoả đốt nhà thật đấy chứ không phải chuyện chơi đâu.

Điểm tiểu nhị cảm ơn không ngớt miệng. Hai tay gãi bê hồ rượu đi ra, miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Đa tạ! Đa tạ! Trời ơi... huynh dài tử tế quá! Tiểu đệ cầu đức Bồ tát phù hộ cho anh được mọi sự tốt lành.

Bọn Lạt ma thấy tiểu nhị bung rượu đến, nổi lên tràng cười hô hố. Một tên chụp ngay hồ rượu rót ra chén cho mọi người rồi quát:

- Chưa đủ! Đi lấy nữa lại đây!

Vì Tiểu Bảo thấy bảy tên Lạt ma tuyệt không sinh lòng ngờ vực, bưng chén rượu lên uống ừng ực. Gã mừng thầm trong bụng, đồng thời lại mắng thầm:

- Bọn Lạt ma thối tha kia võ công cao cường cũng uống mà thôi. Cả những điểm nhỏ nhất này thường xảy ra trên giang hồ cũng không biết đề phòng, thật đáng tức cười.

Nguyên bọn Tang Kết thấy năm người đồng môn bị chết bất đắc kỳ tử, mà trong bọn này lại có một người bị chưởng lực chấn động làm cho bao nhiêu rễ xương sườn bị gãy nát hết. Như vậy đủ tỏ võ công của địch nhân rất cao thâm, trên đời hiếm có. Chính Tang Kết cũng còn lo mình cùng nhân vật này động thủ cũng nắm phần thua nhiều hơn phần thắng.

Mặt khác, Bạch Y ni ngồi trong phạm điểm nét mặt vẫn tỏ ra ung dung, tỏ ra phong độ một tay đại cao thủ, khiến cho cả bảy tên Lạt ma để hết tinh thần vào bà, theo dõi từng cử động một. Chúng nhận thấy võ công bà đã đến độ thần sầu quỷ khốc thì khi nào còn nghĩ tới chuyện con người kinh thế hãi tục này lại dùng đến thủ đoạn hèn mạt mà bỏ thuốc mê vào rượu để đánh ngã địch nhân.

Bảy tên Lạt ma tuy uống rượu mà thật ra chẳng biết mùi vị. Dầu óc chúng bận nghĩ tới năm người sư huynh đệ bị thảm tử, trong lòng lúc nào cũng hồi hộp, mặc dầu ngoài miệng vẫn ăn uống cười đùa.

Giả tử trong phạm điểm mà không có Bạch Y ni ngồi đó thì vị tất bọn Lạt ma nhấp rượu có thuốc mê vào vị tất đã không phát giác.

Một tên Lạt ma mập ú vốn dĩ có tính hiếu sắc. Hắn thấy A Kha dung nhan xinh đẹp thì trong lòng rạo rực, nghĩ ngay đến chuyện sờ soạng vào người cô cho đỡ thèm. Nhưng hắn còn ỷ kỵ Bạch Y ni nên chưa dám giở trò lần khăn, thả lời ong bướm.

Sau khi uống thêm một chén rượu lớn, hắn không nhẫn nại được nữa.

Hơi men chuyển choáng, thuốc mê lại bắt đầu phát tác khiến cho đầu óc tên Lạt ma béo mập trở nên hồ đồ, không biết sợ là gì nữa.

Hắn đứng dậy cất bước tiến về phía A Kha, miệng cười toe toét rất khả ố, cất giọng lè nhè hỏi:

- Tiểu cô nương! Cô nương đã có chồng chưa?

Đoạn hắn đánh bạo vươn bàn tay to tướng ra sờ vào má A Kha.

A Kha sợ quá toàn thân run bần bật, miệng ấp úng:

- Người... người...

Cô vung đao chém tới.

Tên Lạt ma kia chụp lấy tay A Kha xoay một cái khiến thanh cương đao trong tay cô rớt xuống đất.

Lạt ma lại nổi lên tràng cười ha hả, ẵm cô vào lòng.

A Kha vừa hét vừa dẫy dụa, nhưng hai cánh tay to lớn của Lạt ma khác nào vành đai sắt ghì chặt lấy cô thì cô còn thoát làm sao được.

Bạch Y ni vốn là người trầm tĩnh phi thường mà thấy cảnh tượng này cũng không khỏi biến sắc, nghĩ thầm:

- Giả tửu bọn ác Lạt ma kia ra tay hạ sát ta, ta cũng coi thường, nhưng hắn thì hành thủ đoạn khắc bạc vô lễ này thì dù ta có chết cũng không làm ngơ được.

Bà đứng dậy quát:

- Người... người...

Tên Lạt ma mập ú vung tay trái đánh ra một quyền khiến bà té xuống lộn đi mấy vòng.

Vì Tiểu Bảo thấy ý trung nhân bị Lạt ma uy hiếp một cách nhục nhã như vậy thì trong dạ bồn chồn tự hỏi:

- Tại sao thuốc mê chưa phát tác? Chẳng lẽ tên Lạt ma thối tha này lại có công phu cổ quái gì chống được thuốc mê?

Gã lại thấy tên Lạt ma chìa môi ra toan hôn vào má A Kha, nên chẳng thể ỷ kỵ sự nguy hiểm. Gã liền rút trủy thủ giấu trong tay áo, cười hì hì chạy lại hỏi:

- Đại hoà thượng! Đại hoà thượng diễn trò hay quá nhỉ?

Đồng thời gã vội né mình sang bên trái phòng ngừa đối phương phản kích.

Thanh đao trủy thủ của Vi Tiểu Bảo sắc bén phi thường, xuyên qua da thịt không phát ra tiếng động, lại đâm trúng tâm tạng Lạt ma khiến trái tim hắn ngừng đập ngay tức khắc. Người Lạt ma cứng đờ không nhúc nhích mà hai tay vẫn còn ôm lấy A Kha chưa buông ra.

A Kha không biết đối phương đã chết, tiếp tục kêu thét lên.

Vi Tiểu Bảo lại tiến đến gần, kéo tay Lạt ma, đẩy vào ngực hắn một cái, đồng thời gã khẽ cất tiếng gọi:

- A Kha! Cô nương mau mau đi theo tại hạ!

Tên Lạt ma mập ú vừa rời khỏi người A Kha liền từ từ đổ xuống.

Mấy tên Lạt ma kia giật mình kinh hãi, đứng phắt dậy toan nhảy xổ lại.

Vi Tiểu Bảo quát lên:

- Dừng lại! Thân công của sư phụ ta kỳ diệu vô song. Vì tên Lạt ma kia vô lễ nên bị lão nhân gia xử tử rồi. Ai tiến thêm một bước là mất mạng ngay.

Bọn Lạt ma còn đang ngơ ngác, bỗng nghe hai tiếng huych huych. Hai tên nữa đột nhiên ngã lăn xuống đất.

Sau một lát lại hai tên nữa té nhào.

Tang Kết nội lực thâm hậu, chất thuốc mê trong lúc nhất thời chưa làm cho hắn hôn mê té xuống, nhưng hắn cũng cảm thấy đầu nhức mắt hoa, thân hình lảo đảo, chân không đứng vững. Hắn yên trí Bạch Y ni có pháp thuật quái dị, làm hco hắn trong lòng bối rối, thần trí hồ đồ, chứ tuyệt không nghĩ tới là mình đã trúng phải thuốc mê.

A Kha la gọi:

- Trịnh công tử, mau mau đi theo bọn tiểu muội.

Trịnh Khắc Đẳng đáp:

- Hay lắm!

Lúc này gã đã cử động được, liền đứng dậy chạy ra ngoài trước.

Vì Tiểu Bảo đỡ Bạch Y ni ra khỏi điểm. Tang Kết cất bước rượt theo, nhưng mới đi được hai bước, người hắn loạng choạng té xuống, đè lên một cái bàn.

Những tiếng rắc rắc vang lên. Cái bàn bị gãy đổ sập xuống.

Vì Tiểu Bảo chẳng thấy xa phu đâu, không hiểu chúng chạy trốn đi ngả nào.

Trong lúc vội vàng, gã không thể chờ đợi được, liền tự mình dìu Bạch Y ni lên xe.

Gã thấy Hồ Ba Âm hãy còn ở trong xe, lại sợ bọn Tang Kết rượt theo, nên thấy A Kha và Trịnh Khắc Đẳng lên xe cả rồi liền nhảy ra ngồi xa phu, vung roi cho lừa kéo xe chạy.

Xe chạy liền một mạch hơn mười dặm. Vì Tiểu Bảo thấy lừa đã mệt rồi liền cho đi chậm lại.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy người kỵ mã đang đuổi tới.

Trịnh Khắc Đẳng nói:

- Hỡi ơi! Đáng tiếc mình không có ngựa cưỡi lúc này. Ngựa của bọn mình đều là tuần mã lao nhanh như bay, nhất định bọn ác lạt ma không thể đuổi kịp.

Vì Tiểu Bảo hỏi mót:

- Một là sư thái không cưỡi ngựa được. Hai là tại hạ có mời công tử lên xe đâu? Bây giờ còn oán thán nỗi gì?

Đoạn gã quát tháo om sòm, gia roi cho lừa chửa.

Trịnh Khắc Đẳng tự biết mình lỡ lời, nhưng gã vốn là một vị công tử trong vương phủ, xưa nay nhất hô bá ứng, bây giờ bị một thằng nhỏ tỏ vẻ khinh mạn, trong lòng phần nộ vô cùng, miệng lầm bầm:

- Bữa nay sau khi thoát hiểm rồi, mi sẽ biết tay ta.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Vì Tiểu Bảo nói:

- Sư thái ơi! Chúng ta hãy xuống xe đi ẩn lánh!

Gã đảo mắt nhìn quanh không thấy nhà cửa chi hết, mà chỉ có mấy đồng rơm ở dưới ruộng, phía mé hữu. Gã nói tiếp:

- Được rồi! Chúng ta ẩn vào đồng rơm kia.

Gã dừng xe lại. Trình Khắc Sảng tức giận hỏi:

- Ẩn vào đồng rơm kia, nếu có người biết thì còn chi là oai phong của những nhân vật trong Diên Bình vương phủ.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Phải lắm! Ba người bọn tại hạ xuống ẩn mình vào trong đồng rơm. Xin công tử tiếp tục cho xe chạy để dẫn dụ truy binh rượt theo càng hay.

Gã nói rồi đỡ Bạch Y ni xuống xe.

A Kha trong lòng do dự, không biết nên xuống xe hay ngồi lại.

Bạch Y ni cất tiếng gọi:

- A Kha! Xuống đây mau!

A Kha nhìn Trình Khắc Sảng vẫy tay nói:

- Công tử cũng xuống đi thôi!

Trình Khắc Sảng ngần ngừ một chút rồi cũng chui vào đồng rơm.

vietkiem.com